

РЕШЕНИЕ

№ 1755

гр. София, 14.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 05.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **29** по описа за **2013** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

5

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с
чл.70,ал.2,вр. с чл.68 ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. Ф. М. ,гражданин на И. срещу Решение
№783/12.11.2012 година на Председател на Д. към МС на РБ, с което последният на
основание чл.75, ал.1,т.2 и 4 ЗУБ отказал предоставяне статут на бежанец и
хуманитарен статут на А. Ф. М.- гражданин на И..

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и незаконосъобразност на
оспореното решение. Твърди се,че обжалваното решение е издадено в нарушение на
съдопроизводствените правила, при неизяснена фактическа обстановка и липса на
задълбочен анализ на доказателствата по делото, като решаващият орган не е
съобразил с разпоредбата на чл.75,ал.2 от ЗУБ. Сочи се още, че административният
орган не е събрал доказателства от достоверни източници, сочещи ,че насилието в Б.
продължава. Иска се отмяна на решението и връщане на административната
преписка на органа за ново произнасяне.

В съдебно заседание,оспорващият- А. Ф. М.,редовно и своевременно
призован се явява лично и в присъствието на преводача от арабски език- М. А.,
поддържа жалбата си на заявените основания.

Ответникът по оспорването-Председател на Д. към МС на РБ, редовно и своевременно призван, не изпраща представител. От процесуалния представител на същия- юрисконсулт К., редовно упълномощена е постъпила писмена защита, с която се изразява становище за неоснователност на предявената жалба.

СГП редовно и своевременно призвана, се представлява от Прокурор Костов навира жалбата за основателна и моли решението да бъде отменено.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства, е видно, че за първи път чужденецът подал молба за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на 05.12.2007 година, като с Решение № 229/19.05.2008 година на Председател на Д. към МС на РБ е отказано предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут.

На 06.06.2012 година, оспорващият депозирал нова поредна и последваща молба до Д. към МС на РБ, с която поискал да му бъде предоставена закрила в РБ.

След регистриране на молбата, до оспорващия е отправена покана за явяване на интервю на 12.06.2012 година.

На посочената дата с оспорващия в присъствието на преводача Е.Т. е проведено интервю от интервюиращ орган при Д. към МС на РБ, в което оспорващият заявил,че не може да се върне в И., защото животът му е в опасност и посочил, че в предишните интервюта е разказал за неизвестна терористична групировка, опитала се да го убие- през 2007 година произвели изстрели срещу него на една бензиностанция и при куршумите е загинал неговият брат. Посочил, че причината да искат да го убият е , че неговото ателие е изпълнявало поръчки за реставрация на килими на иракското МВР, което терористите считали за работа в полза на американците и получил телефонни обаждания от негови роднини, че неизвестни продължават да го търсят и разпитват за него и няма други причини и нови обстоятелства от вече изложеното .

На 12.06.2012 година , до Директора на РПЦ- С., интервюиращ орган депозирал Докладна записка, в която посочил, че поради изтичане на тридневния срок за вземане на решение в ускореното производство, следва да се премине в производство по общия ред по молбата на А. Ф. М..

На 09.07.2012 година, с оспорващия е проведено ново интервю от интервюиращ орган, в което той посочил, че напуснал И. през 2007 година поради заплахата от неизвестна терористична групировка, тъй като смятали, че изпълнява поръчки за килими за американската военна база и е предател. Посочил още ,че групировката посетила собственика на ателието и са взели откуп от него и около месец и половина по- късно, той и брат му били на бензиностанция, въоръжена кола минала и застреляла брат му, като той се отървал само с уплаха и след това напуснал И.. Не е искал закрила от властите на И..

На 28.09.2012 година, интервюиращ орган при Д. към МС депозирал Становище до Директор на РПЦ- С. ,в което посочил , че молбата за предоставяне статут на бежанец на оспорващия следва да бъде отхвърлена.

На 12.11.2012 година ответникът по оспорването издал оспореното решение № 783, с което отказал предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут на

оспорващия.

Решението е връчено лично срещу подпис на оспорващия в присъствието на преводач от арабски език на 20.12.2012 година.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №783/12.11.2012 година на Председател на Д. към МС на РБ, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Решението е издадено от компетентен орган-това е Председател на Д. към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.52 от ЗУБ е предоставено правото да издава Решения за отказ да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут, респективно на това да издава решения в производството по общия ред. Наред с това между страните няма спор, че лицето Н. К. заема длъжността-Председател на Д. към МС на РБ.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл.75, ал.1, т.1 и т.4, вр.с чл. 68 от ЗУБ.

При издаването на решението, Председател на Д. към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби. От събраните доказателства е установено, че след подаване на молбата, с оспорващия е проведено интервю, в което той посочил причините, поради които напуснал родината си И.. Поради невземане на решение в предвидения тридневен срок в ускореното производство, интервюиращ орган при Д. към МС на РБ депозирал до Председателя на Д. към МС Докладна записка, в която обосновал необходимостта от преминаване към производство по общия ред по отношение разглеждане молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. След получаване на личното дело, с оспорващия е проведено отново интервю, в което е отразено казаното от него и е изяснена и бежанската история на оспорващия. В тази насока напълно неоснователен е доводът на оспорващия, че решението е постановено при съществено нарушение на административно- производствените правила, изразяващо се в неправилен анализ на доказателствата по делото, защото оспорващият не е представил никакви нови доказателства, нито пък е обосновал наличието на нови обстоятелства, които да доведат до предоставянето на исканата закрила. Такива доказателства и новонастъпили обстоятелства не се представиха и посочиха дори и в съдебното производство.

При издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В разпоредбата на чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се

извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

Чл.8, ал.1 от ЗУБ сочи, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства и най- вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си И. защото изпълнявайки поръчки за ателие за килими за американската военна база, се явявал предател за неизвестна терористична групировка през 2007 година, няколко месеца по- късно- през 2007 година брат му бил убит на бензиностанция и той се страхувал за живота си. Анализирайки всички събрани доказателства, както в проведеното административно производство, така и в предходните такива, обосновано административният орган е приел, че е налице съществено разминаване между твърденията на оспорващия, относно причините за напускане на И.. В интервюто, проведено на 09.07.2012 година, оспорващият е заявил, че е напуснал И., защото е бил заплашен от неизвестна терористична групировка, която смятала, че той работел в ателие за килими и изпълнявал поръчки за американците. В интервюто, проведено на 12.06.2012 година е заявил, че тази терористична групировка смятала, че той извършва поръчки за Иракското МВР. Наред с това, в интервютата от предходните производства, оспорващият е заявил, че терористичната групировка смятала, че осъществява поръчки за иракското Министерство на отбраната. Противоречията продължават и относно годината, в която е напуснал родината си- в предходните интервюта е твърдял, че е напуснал родината си през 2005 година, а в настоящото производство- през 2007 година. Противоречията продължават и по отношение на твърдението за терористичната групировка- в настоящото производство, оспорващият е твърдял, че е заплашен от неизвестна терористична групировка в предходните интервюта- от сунитска групировка-Иракска съпротива. Нещо повече дори, представеният смъртен акт на брат му е от 24.08.2007 година, а не от дата 2005 година, когато реално оспорващият е напуснал страната си, при което безспорно е налице недостоверна бежанска история, обусловена само и единствено от желанието за по- добър живот в България. Съвсем обосновано, ответникът по оспорването е приел, че оспорващият не е посочил нови обстоятелства от съществено значение за предоставянето статут на бежанец.

От всичко изложено дотук, е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак. Единствената причина за напускане на страната му е не неговият страх, а желанието и за по- добър живот и то в България и посочените причини имат само е единствено икономически и личен характер. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват. С оглед на това, съвсем обосновано ответникът по

оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

Законосъобразно, Председателят на Д. към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за предоставяне на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напускал страната си И. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Твърдението му, че е заплашван от неизвестна терористична групировка е недостоверно и се опровергава от неговата бежанска история в предходните интервюта - с ясно посочена конкретно сунитска групировка. Тези разминавания не могат да обусловят наличие на основания за предоставяне на хуманитарен статут. Твърденията на оспорващия за заплахи за живота му са твърде противоречиви и не се базират на доказателствата по делото. Причините за напускане на И., са породени не от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9, ал.3 от ЗУБ, а са продиктувани само и единствено от желанието му за по-добър живот и то в България, защото тук дават статут. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в", във връзка с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като - съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или

евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорвания, а посочените от него причини - да остане да живее в България, защото тук е хубаво, безспорно имат само и единствено личен и икономически характер. От приложената Справка на Дирекция "Европейски въпроси" от 22.10.2012 година е видно, че в И. е налице спад в терористичната активност и единствено има чести нападения срещу политически фигури, служители на органите за сигурността, магистратурата и е налице относително спадане на напрежението в населението с шиити в южната част на И., наличието на бочбеин атентати в [населено място], не може да обуслови наличието на въоръжен конфликт, забелязва се относително подобрене на цялостната ситуация в И. и не може да се говори за повсеместно насилие.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски..

Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА А. Ф. М. ,гражданин на И. срещу Решение №783/12.11.2012 година на Председател на Д. към МС на РБ, с което последният на основание чл.75, ал.1, т.2 и 4 ЗУБ отказал предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Ф. М.- гражданин на И..

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: